

Ваљда најбизарнија појава српске политичке сцене (не само) последњих деценија зове се Вук Драшковић. Најпре правоверни комуниста, дописник агенције Танјуг из Африке, писац антиравногорских фељтона у дневним новинама, лични асистент „свечаног потписника“ антисрпског устава из 1974. (и потоњег председника Председништва СФРЈ) Мике Шпиљка, потом аутор романа *Нож* (реалистичне саге о хрватском геноциду над српским народом у Другом светском рату), нагло пробуђени присталица Драже Михаиловића, лидер националистичке странке што на крајишко бојиште шаље сопствене јединице, предводник антимилошевићевских деветомартовских демонстрација, успут владин службеник у неколико наврата (укључујући и доба владавине тог истог Милошевића) и напослетку, један од најгорљивијих сапутника соросевских питомаца у њиховом походу на преумљење Србије ради „безалтернативног“ утапања у Европску унију и НАТО кроз чудовишну групацију

Преокре

т

Биографија која представља поприличан изазов за уобичајено поимање промена

у животу људском. Није наодмет споменути, добијао је Вук и више стотина хиљада гласова на појединим изборима, али су и недужни људи губили животе на његовим демонстрацијама.

Најновије у дугом низу *преоблачења* Драшковића показује нам како изгледа део лажне деснице на послу растакања Србије. У земљи у којој су се појмови левице и деснице одавно изгубили у густом смогу свеколике неодговорности и компрадорства, више не изгледа необично ни када се Чедомир Јовановић и Вук Драшковић појаве на истом задатку. Отупелост на такве појаве зацело је успутна штета декаденције српског друштва у последњим деценијама.

А шта нам то човек, који је почетком деведесетих година прошлог века претио да ће бити одсечена свака рука која подигне зелени барјак у Рашкој области, данас поручује? „Ко год је против ЕУ, ко год је против америчке демократије, ко год је против Србије на Западу нема право да у уста узме генерала Михаиловића као неки свој симбол јер је генерал Михаиловић убијен једино због тога што је био за Србију на Западу.“ [\[1\]](#)

Незахвалан је посао осветљавања „дубоких мисли“ лидера странке коју злонамерници називају НАТО-четницима. Дража Михаиловић је херојски ратовао за слободу на истој страни с нашим врлим западним савезницима из оба светска рата, Британцима и Американцима. А данас, ето, неке „снаге мрака и хаоса“ у Србији желе да окрену леђа том истом Западу (sic! није ли и наследница Трећег рајха део поменутог друштанцета?). И као што је после пораза Драже ондашња Србија утонула у мрак титоизма, тако би је након евентуалног тријумфа „ретроградних снага“ данас сустигло неко еквивалентно зло. Краће речено, актуелна инкарнација Драшковића поручује нам да савремена српска десница по дефиницији мора бити пробританска и проамеричка.

Међутим, ове псеудоисторијске паралеле сударају се са добро познатим фактима. После често цитираног Черчиловог афоризма „не постоје наши стални пријатељи и наши стални непријатељи, постоје само наши стални интереси“, историја нас подсећа на договор у Техерану 1943, где Амери и Брити *прагматично* пристају да Дража буде пуштен низ воду. Подсећамо се и како је краљ Петар био изманипулисан и напослетку принуђен да путем радија позове припаднике ЈВуО да се прикључе Брозовој револуционарној герили као јединој регуларној војсци. Само Београд су „западни савезници“ током другог рата бомбардовали једанаест пута, први пут на Васкрс 1944, када је погинуло 1.160 људи. Концем рата Британци су заробљене равногорце рутински враћали Титу на сасвим извесно масовно погубљење. Није згорег споменути ни познати дијалог између Черчила и Маклејна после Другог светског рата: „Броз ће увести комунизам у Југославију“, каже Маклејн. „Шта се то Вас тиче, нећете Ви тамо живети“, одговара Черчил.

Један стражар који је дежурао пред ћелијом у којој је до погубљења држан генерал Михаиловић, тек у марту 2000. одлучио се да остави забелешку о Дражиним речима. Наиме, стражар беше прекршио наређење да са генералом не сме да се разговара. Можда су последње речи веродостојно забележене пред смрт биле: „Млади човече, извините што Вас тако ословљавам, јер Вам не знам ни име ни чин, запамтите да су Енглези најгори народ на свету. Шта мислите да они нису знали и одобравали оно што сам ја радио, па су ме после, једноставно, одбацили и оставили на цедилу... Гори су и од Немаца. Са Немцима бар знате на чему сте, а са Енглезима никада. Енглези су спремни сваког да искористе и продају, када оцене да је то у њиховом интересу. Запамтите, Енглези су најгори народ на свету. У то ћете имати прилике да се уверите.“ Његов стражар је забележио да се у то заиста уверио концем марта 1999, када су британске бомбе поново почеле да падају по Београду. [\[2\]](#)

Драшковићева ретуширана историја као да је искочила из пожутелих титоистичких

Пише: Стефан Душанић
понедељак, 12 март 2012 19:17

читанки, тако што је уместо Брозовог свуда уписано Дражино име. Један од лидера преокрета се тако ослања на митологију која, слутим, може наићи на позитиван одјек у главама незанемарљивог броја Срба. Јер, овде најпре наилазимо на грубу злоупотребу Дражиног лика. Већ сâмо опредељење генерала Михаиловића, егзистенцијално лавирање између двају главних тоталитарних покрета двадесетог века – нацизма и комунизма – ставља га у положај најсличнији оном у коме се некада давно налазио кнез Лазар. Дражина битка се без помоћи западних савезника напосто *није могла добити*, те га и због тога можемо посматрати у светлу косовског опредељења. И управо та архетипска укорењеност, а не поистовећивање просечног Србина са булајићевским приказом равногораца, представља основу Чичине широке популарности. Она је појачана не само личним усудом Драже (који у Модричи преко радија слуша како га кћер на конгресу Омладине Србије назива издајником, током рата сазнаје да му је један син на страни противника, а погибију другог сина гледа на Зеленгори), већ и *post festum*

народним искуством живота у дубоко антисрпском поретку титоизма. Драшковићева реторика као основу за грађење својих фантазмагорија користи још један мит, циљано подгрејаван у доба титоизма – онај о историјском савезништву Србије и Гордог Албиона.

Кембриџски историчар Мајк Стентон закључио је да је србофобија у Уједињеном краљевству само накратко престала, непосредно након пуча у Београду 27. марта 1941. После тога врло брзо се вратила на стазе којима је напредовала од времена Дизраелија 1876. [3] Британци никада нису били искрени савезници Србије [4], а Дражу Михаиловића и његове снаге безочно су одбацили и препустили злехудој судбини. Авај, немало је и данас оних Срба што ће у трену ускликнути како је Дража својом „издајом“ то и заслужио. Исти је то *окидач ирационалног* као онај што је у мраку Другог светског рата брата окренуо против брата. Није ли баш то *тема свих тема* ?

После полувековног зла које нам је нанео титоистички *brainwashing*, биће потребне године, а можда и деценије које нам измичу, како би се усталила веродостојна историјска слика о Србима и њиховим савезницима.

[5]

Под условом да нове генерације историчара уопште буду заинтересоване за откопавање

истине, уместо пуког исисавања соросевских фондова. А неко је већ рекао, будућношћу народа лакше је манипулисати, ако он не познаје своју истиниту прошлост и не разуме садашњост.

Посматрамо ли Вука Драшковића као потрошеног и компромитованог политичара, човека коме ниједан Србин више није спреман да удели свој глас [\[6\]](#), он неће бити вредан помена; ипак, ако учинимо напор и сагледамо га искључиво као парадигму дугог деструктивног деловања и упорног опстајања на српској политичкој сцени, схватићемо да промишљамо о битном феномену овога друштва. Засењивање простоте, приче за лаку ноћ Србији, његове бајке за одрасле непрестано се бележе као један легитимни политички говор, уместо да буду извргнуте руглу. Доказ је то мањкавости једне културе. Међутим, са становишта владајуће класе политичких паразита – пребогатог луткарског позоришта у коме једни глуме власт (док се она већински обликује у амбасадама) а други опозицију (која понавља причу драгу амбасадорском уху), толерисање Драшковића и других из истог миљеа има дубљи смисао. Наиме, одбијање да се делегитимишу политички екстремисти подиже праг толеранције на сличне појаве. Отуда није тако тешко ни да се примери људског пада у глиб, попут Томиног симболичког кумоубиства или његовог гротескног закаснелог еврофанатизма, осликавају јарким бојама. Није ли и то синдром куване жабе: народ који је кроз своју поезију изнедрио лик Вука Бранковића као парадигму издаје, после деценија „препарирања“ више није у стању да препозна, жигоше и одбаци сличне појаве.

[\[7\]](#)

Другим речима, Драшковић је за владајућу класу којој органски припада, оно исто што ова представља неоколонијалним господарима Србије – тек *корисни идиот*

[\[8\]](#)

Ако би неки политичар у уређеној држави наступио против легитимних националних интереса, био би то окидач за суноврат његове политичке каријере. Примери Чедомира Јовановића и Вука Драшковића најочитије показују да у Србији то није случај. Овим се потцртава још један црнохуморни парадокс – обојица наиме убеђују јавност како изгарају не би ли прикључили Србију пробраном друштву уређених држава.

Аутор је сарадник [Српског културног клуба](#)

[1] [www.pressonline.rs/sr/vesti/vesti_dana/story/155754/Vuk+Dra%C5%A1kovi%](http://www.pressonline.rs/sr/vesti/vesti_dana/story/155754/Vuk+Dra%C5%A1kovi%2520Ekmeci%2520Milorad-%2520Dugo+kreta%2520izme%2520kula%2520i+ora%2520a%2520Evro%2520Tun%2520ti) [2]
Екмечић, Милорад - Дуго кретање између клања и орања, Евро-Ћунти 2010, стр. 506

[3]
Исто, стр. 487

[4]
О политици коју је у време Првог светског рата Британија водила према Србији пише академик Драгољуб Живојиновић. У једном интервјуу он каже: „Енглези су све друго били само не пријатељи Србије. Дакле, никада пријатељи. Напротив, Србе органски не воле, ни њихово јавно мњење ни њихов естаблишмент. О нама су те 1914. писали најгоре, говорили најружније. Није било ни дневног листа, ни готово политичара, ни генерала иоле наклоњеног Србима. Тако су писали и према нама се односили још од 1903. године. У нашој најтрагичнијој ситуацији водили су хајку против Србије, отворено су је и у најтрагичнијим тренуцима уцењивали и оптуживали за почетак Првог светског рата. Да је светска кланица управо настала због нас.“
<http://www.glavaizid.rs/?p=4841>

[5]
О томе академик Драгољуб Живојиновић у једном интервјуу каже: „Митове није лако разбити, тек смо почели да их крцкамо и крњимо. У нашој професији то иде споро, а мислим да наши данашњи политичари немају појам о томе. Они иду од случаја до случаја, не постоји једна доследна политичка линија ни правац. Говоре о неким савезништвима током два светска рата на које више нико не обраћа пажњу.“
<http://www.nspm.rs/kuda-ide-srbija/mitove-o-saveznistvu-velike-britanije-nije-lako-razbiti.html>

[6]
Ово добија буквалну потврду у једном недавном истраживању јавног мњења:
<http://www.nspm.rs/hronika/alo-pres-ds-sa-rasimom-ljajicem-izjednacen-sa-sns.html>

[7]
Том питању, које ће можда многима зазвучати злоћудно, а садржи антрополошку,

етнолошку и психолошку раван, посветио сам један чланак:

<http://stefandusan.wordpress.com/2011/06/13/да-ли-ће-србија-имати-снаге-за-преокрет>

[8]

„Неопходну унутрашњу кохезију и стабилност сваког режима 'меке' окупације и *локалног савеза моћи* који га лојално спороводи, обезбеђују особе којима се због посебних личних својстава додељују

номинално

главне улоге. То су

корисни идиоти

(од гр.

idiōtēs

, лат.

idiotā

, онај ко је неупућен у јавне послове,

ко се не бави политиком као јавним послом, него ради за себе и због себе, онај ко засебно ради изван заједнице

[подвукао СД], такође онај ко је незналица, некомпетентна особа).“ Љубомир Кљакић:

Корисни идиоти и колапс Србије

-

<http://www.slobodanjovanovic.org/2011/02/23/lj-kljakic-korisni-idioti-i-kolaps-srbije>